

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko K. S.A. z siedzibą w W.

o odszkodowanie w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28
listopada 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego we
Wrocławiu

z dnia 7 lipca 2022 r., sygn. akt VIII Pa 29/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanej orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 lipca 2022 r., sygn. akt VIII Pa 29/22, Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację pozwanej K. S.A. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z 13 grudnia 2021 r., sygn. akt IV P 260/19, którym Sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo M. K. o odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Pozwem wniesionym 18 czerwca 2019 r., skierowanym przeciwko K. S.A. z siedzibą w W., M. K. domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 27.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 31 maja 2019 r. Domagał się także zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana K. S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z 13 grudnia 2021 r., sygn. akt IV P 260/19, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, sygn. akt IV P 260/19, zasądził od strony pozwanej K. S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 27,000.00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 lipca 2019 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, zasądzając w pkt II od strony pozwanej K. S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pkt III nakazał stronie pozwanej K. S.A. z siedzibą w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa- kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 1.350,00 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych. W pkt IV wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 13.500,00 zł.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżyła apelacją strona pozwana, zarzucając mu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 60 k.p.

Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną.

Wskazał on, że brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania poprawności oraz trafności ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy. Sąd ten dokonał bowiem wszechstronnej i logicznej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, nie naruszając przy tym zasady swobodnej oceny dowodów. W wyniku tego poczynił trafne ustalenia odnośnie stanu faktycznego, które Sąd Okręgowy w pełni podzielił.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne

znajdujące potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, które ocenił zgodnie z obowiązującymi zasadami, wskazał dowody, na których się oparł, a nadto wyjaśnił podstawy prawne wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Ustalenia faktyczne przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie odbiegają w zakresie zgodności z obiektywnym, prawdziwym i rzeczywistym stanem. W szczególności ustalenia te nie tylko korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, ale także nie przekraczają granic swobodnej oceny dowodów, której normy wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w apelacji, Sąd drugiej instancji zważył, że znalazły się w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego, które to doprowadziły do naruszenia prawa materialnego, tj. art. 60 Kodeksu pracy. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w ocenie Sądu Okręgowego, był nietrafny. Sąd Rejonowy oceniając wiarygodność i moc zebranych dowodów poczynił bowiem prawidłowe ustalenia faktyczne w oparciu o zgromadzone dowody, które Sąd drugiej instancji w pełni podzielił i przyjął za własne. Stanowisko strony pozwanej w zakresie sprzeczności ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego materiału dowodowego w sprawie i wysunięcia nietrafnych wniosków nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego argumentacja strony pozwanej miała charakter czysto polemiczny z ustaleniami Sądu pierwszej instancji, co więcej, strona pozwana w apelacji podejmuje próbę zaprezentowania stanu faktycznego, ustalonego przez nią na podstawie własnej oceny dowodów. Tego typu działanie nie zasługuje na akceptację. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, odnośnie zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c., skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jure, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Ponadto postawienie zarzutu obrazu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać

na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego, ustaleń stanu faktycznego - dokonanych na podstawie własnej, także korzystnej dla skarżącego, oceny dowodów, względnie na podjęciu próby obalenia ustaleń poczynionych przez sąd *meriti*. Tymczasem strona pozwana w apelacji właśnie taką próbę podejmuje. Tym samym wszystkie postawione przez nią zarzuty naruszenia prawa materialnego są bezpodstawne. W istocie bowiem strona pozwana podważa ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, które to stanowiły podstawę zastosowanych przez Sąd *meriti* przepisów prawa.

Zdaniem Sądu drugiej instancji zaprezentowana przez stronę pozwaną interpretacja dowodów, jest nieprawidłowa i obarczona podstawowymi błędami logicznymi. Z całą mocą należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji bardzo rzetelnie i szczegółowo przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie, której przedmiot sprowadzał się w istocie do ustalenia czy strona pozwana, dokonując rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na zasadzie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. uczyniła to w sposób prawidłowy, a więc czy rozwiązanie spełniało wymogi formalne (np. konsultacji związkowych, formy pisemnej, podania przyczyny wypowiedzenia, zachowania terminu), a następnie - jeżeli zostały zachowane wszelkie wymagania formalne - czy podana przyczyna rozwiązania umowy była rzeczywista i prawdziwa. Ponadto rolą Sądu pierwszej instancji było zbadanie, czy wskazana przyczyna rozwiązania umowy uzasadniała zastosowanie trybu z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Zdaniem Sądu odwoławczego, słusznie przyjął Sąd pierwszej instancji, że strona pozwana zachowała wszelkie przewidziane prawem wymogi formalne, dotyczące rozwiązywania umów o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. w zakresie dotyczącym złożenia oświadczenia w formie pisemnej, do czego zobowiązuje art. 30 § 3 k.p., ponadto, w zgodzie z art. 30 § 4 k.p. wskazana została przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy. Oświadczenie pracodawcy zawierało także pouczenie o przysługującym powódce prawie odwołania do sądu pracy. W niniejszej sprawie rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło także zgodnie z art. 52 § 2 Kodeksu pracy, tj. rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie nastąpiło po upływie 1 miesiąca od

uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Odnośnie rzeczywistości i merytorycznej zasadności rozwiązania przez pracodawcę z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z jego winy, Sąd Rejonowy słusznie zważył, że nie każde naruszenie przez pracownika obowiązków może stanowić podstawę rozwiązania umowy w tym trybie. Jak podkreślił Sąd Rejonowy musi to być naruszenie podstawowych obowiązków, spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony oraz stwarzać zagrożenie dla interesów pracodawcy. Przy ocenie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, należy brać pod uwagę zarówno stopień natężenia złej woli pracownika, jak i rozmiar szkody, jaką może pociągać za sobą naruszanie obowiązków pracowniczych. Natomiast ocena, czy dane naruszenie obowiązku jest ciężkie, zależy od okoliczności każdego indywidualnego przypadku. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p., jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, OSNAPiUS 1998 nr 9, poz. 269).

W niniejszej sprawie rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia miało miejsce w okresie, w którym biegło już wypowiedzenie, na skutek wcześniejszego wypowiedzenia tej umowy przez powoda, jak również w przededniu zwolnienia ze świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia. Zachowanie powoda, które strona pozwana określiła jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, w ocenie Sądu drugiej instancji, było wyrazem staranności wymaganej wobec pracownika, jak i przez powoda wobec samego siebie, gdyż chciał on dopełnić wszelkich czynności związanych z dokończeniem projektu zamkniętego, w tym bazującego na plikach i dokumentach w zakresie archiwalnym, poprzez dokonanie skopiowania folderu na dysk zewnętrzny w celu pracy zdalnej w domu. Powód dokonał tego w oparciu o pobudki, które dla Sądu były całkowicie zrozumiałe i wynikają z jego staranności, tj. powód chciał wylegitymować się przed przełożonym w zakresie swojej pracy, aktualnej wiedzy.

Ponadto powód działał w sytuacji kilkuletniej praktyki oddziału w zakresie wykorzystywania pendrive'ów oraz laptopów w domy oraz przewidzianą w regulaminie pracy, pewną praktykę wyjątkowości przypadków konieczności wypełnienia obowiązków pracowniczych w ten sposób.

Pomimo tego, że w oddziale zainstalowany był system DLP, służący do ochrony przed wyciekiem danych poprzez wykrywanie kopiowania danych, to jego instalacja rozpoczęła się tydzień po rozpoczęciu u powoda okresu wypowiedzenia, więc nie wiedział on o niej. Szczególnie, że powoda nie poinformowano o wprowadzeniu tego systemu, jak również nie uczestniczył w żadnych szkoleniach, czy też zebraniach w tym zakresie.

W zachowaniu powoda nie można także stwierdzić umyślności i złej woli, gdyż sfinalizował temat w projekcie, który był już zamknięty, a przy tym skopiowanych danych nikomu nie ujawnił, ani nie czynił z nich żadnego innego użytku oraz trwale je usunął. Dlatego też w ocenie Sądu zostawianie powoda jako byłego pracownika z dyscyplinarnym trybem rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę, odbieranym negatywnie na rynku pracy, w sytuacji wieloletniej pracy u strony pozwanej bez naruszeń obowiązków pracowniczych nie zasługuje na ochronę prawną.

Za słuszną należy uznać także konstatację powoda, że pracodawca nie ma możliwości powołania się na kopiowanie przez powoda danych w dniach 28- 30 maja 2019 r., jako na przyczynę rozwiązania umowy o pracę, gdyż nie jest to przyczyna enumeratywnie wymieniona w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, a należy stwierdzić, że zgodnie z treścią art. 30 § 4 k.p., w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę.

W niniejszej sprawie należało także zastosować, zdaniem Sądu drugiej instancji, art. 60 Kodeksu pracy, który stanowi, że jeżeli pracodawca rozwiązał umowę o pracę w okresie wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas do upływu okresu wypowiedzenia.

Reasumując, zdaniem Sądu drugiej instancji, strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę z naruszeniem przepisów prawa, wobec czego słusznie Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 60 k.p. w zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 27.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 30 lipca 2019 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę w trybie z art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów w tym trybie.

Sąd Okręgowy po rozważeniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie dopatrył się dowolnej jego oceny, która miałaby istotny wpływ na wydane w sprawie rozstrzygnięcie. Sąd drugiej instancji uznał, iż zarzuty apelacji sprowadzają się jedynie do twierdzeń będących odmienną oceną zebranego w sprawie materiału dowodowego, których Sąd Okręgowy nie podzielił. W ocenie Sądu odwoławczego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest kompletny, a oceniając go, Sąd pierwszej instancji nie przekroczył granic określonych przez art. 233 § 1 k.p.c. Ocena Sądu była swobodna, a nie dowolna.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd drugiej instancji uznał, iż zarzuty apelacji są chybione.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną pozwana w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Pozwana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się w:

- przyjęciu przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji w sytuacji, w której pozwana te okoliczności kwestionuje, bez odniesienia się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co sprawia, że w istocie niedoszło do rozpatrzenia istoty niniejszej sprawy w instancji odwoławczej;

- utrzymaniu przez Sąd drugiej instancji wyroku, którego rozstrzygnięcie oparte jest o nieprawidłową ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez uwzględnia kluczowych okoliczności sprawy, w konsekwencji czego wyrok znacząco odbiega od innych wyroków wydanych w wielu analogicznych i sprawach, które stanowiły przedmiot rozstrzygnięć Sądu Najwyższego;

Ponadto, strona skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, tj.: „Czy, dokonując oceny przyczyn rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, Sąd powinien uwzględniać nieznane pracodawcy w momencie wręczania oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, okoliczności obciążające pracownika i pozostające w związku z przyczyną, jeżeli wpływają one na ocenę zachowania pracownika, oraz wskazują na jego zamiar i intencje, jakimi kierował się w trakcie dokonywania naruszenia wskazanego w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia?”

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o:

I. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. oddalenie skargi kasacyjnej, jako całkowicie nieuzasadnionej - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

III. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście

uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby

umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Sformułowane zagadnienie prawne nie może stanowić podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bowiem zostało już ono wielokrotnie rozstrzygnięte i wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy jasno określił, że pracodawca, rozwiązując umowę o pracę z pracownikiem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., jest obowiązany podać w oświadczeniu doręczanym pracownikowi przyczynę (przyczyny) swojej decyzji (art. 30 § 4 k.p.). Istotne jest również to, że - jak zgodnie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego - wskazanie przyczyny (przyczyn) rozwiązania (wypowiedzenia) umowy przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w jej (ich) granicach. Inaczej rzecz ujmując, okoliczności podane pracownikowi na uzasadnienie decyzji o rozwiązaniu (wypowiedzeniu) stosunku pracy, a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca jest pozbawiony możliwości powoływania się przed organem rozstrzygającym spór na inne przyczyny mogące przemawiać za słusnością rozwiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16 listopada 2022 r., III PSKP 1/22, LEX nr 3546293; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2023 r., III PSK 68/22, LEX nr 3602546).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02,

OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W niniejszej sprawie nie wykazano, aby występowała oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca nie wskazała nawet przepisów, które miałyby zostać rażąco naruszone przez Sąd drugiej instancji. Ponadto, jak wynika z treści wniosku i jego uzasadnienia, zarzut ten opiera się w całości na polemice z ustaleniami faktycznymi i oceną materiału dowodowego dokonanyymi przez Sąd Okręgowy, co w świetle treści art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne. Warto również zauważyć, że Sąd drugiej instancji obszernie i bardzo konkretnie wyjaśnił, dlaczego nie podzielił zawartych w apelacji zarzutów dotyczących dokonania niewłaściwych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy, a zatem nie można podzielić stanowiska skarżącej, że doszło do nierozpoznania istoty sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

[SOP]

[a]